

VERONIKA HRDINOVÁ:
LIDSKÉ TĚLO A JEHO OBRAZ
VE STŘEDOVĚKÉ A SOUČASNÉ KULTUŘE
(EXKURZE DO KRAJINY VĚDY A FILMU)
DIPLOMOVÁ PRÁCE
POSUDEK VEDOUCÍHO PRÁCE

Veronika Hrdinová předložila diplomovou práci, která je již na první pohled mimořádná svou odvahou: Sama problematika těla a tělesnosti, v našem prostředí solidně fundovaná i filosoficky, by kladla mimořádné nároky i na prosté kompilační zpracování dosavadní literatury. Diplomantka ale rozevřela svůj záběr na komparaci obrazu těla ve středověké a současné kultuře a tu navíc zastoupila jazykem filmového umění.

Autorka našla pro svou syntézu přesvědčivý kompoziční princip diptychu, modeluje oba póly paralelně ve dvou velkých kapitolách. Kýžená simultaneita není samozřejmě v lineárně plynoucím čtení možná, dobrý interpret ale také dokáže zahrát polyfonii Bachových suit na housle polyfonii vylučující. Asocioval-li mi text Veroniky Hrdinové Bachovy houslové suity, indikuje to zřejmě jak vysokou kompoziční, tak interpretační úroveň autorky.

První část diptychu je založena na dualitě těla a duše jako ústřední polaritě středověké kultury. Autorka se zde pohybuje zcela suverénně, vybavena bezpečnou znalostí aktuální medievalistické literatury. Jako svědek geneze práce cítím povinnost zaznamenat, že se autorka musela už ve stádiu finální redakce vyrovnat s novou autoritativní prací k tématu, knihou *Une histoire du corps au Moyen Âge*, kterou Jacques Le Goff a Nicolas Truong vydali v roce 2003 v nakladatelství Liana Levi a v letošním létě v českém překladu Věry Dvořákové přineslo pražské nakladatelství Vyšehrad. Rád konstatuji, že diplomantka byla tomuto dílu již rovným partnerem, dobře připravena také důkladnou znalostí toho, co máme z nové francouzské medievalistiky k dispozici.

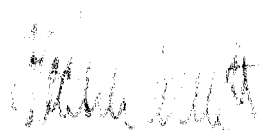
Obraz středověké kultury, který diplomantka vytváří kolem duality duše a těla, je až překvapivě plastický a komplexní. Z detailnějších

prvků, které zasluhují ocenění, uvádím alespoň brilantní zapojení karnevalového principu, především Bachtinova konceptu groteskního těla.

Pro první kapitolu volí diplomantka opory se suverénní znalostí relevantní literatury a plně na úrovni současného stavu poznání. O kapitole druhé lze konstatovat totéž. Autorka se opírá o vlivné aktuální teoretické koncepty, ale je vzdálena pasivní reprodukci. Namátkou kapitola 2.3. *Tělo a film* může posloužit jako názorný doklad diplomantčina kultivovaného a invenčního teoretického myšlení. Promyšlená volba trojice filmů k analýze dává druhé kapitole přesvědčivost stejně, jako úroveň jejich analýzy a interpretace. Uchopením problému filmového obrazu minulosti autorka vstoupila také na půdu aktuální diskuse, kterou dokumentuje například permanentní pozornost, věnovaná tématu měsíčníkem *Dějiny a současnost*, či soubory textů *Film a dějiny* a *Pop History*.

Zvláště oceňuji, že autorka překročila rovinu obrazu v tradičním smyslu směrem k tomu, co sama nazývá „*oblast tělesných aspektů filmového obrazu*“. Samozřejmě také filmový obraz středověkého těla není deskriptivně konstatován, ale organicky využit k analýze současné tělesnosti. Překračování je velkým tématem celé práce, překračování je synonymem interdisciplinarity autorčina přístupu. Její koncept lyrosomie, překračující epsteinovské východisko, je inspirativním impulsem i pro rozvoj našeho oboru.

Diplomovou práci Veroniky Hrdinové *Lidské tělo a jeho obraz ve středověké a současné kultuře (Exkurze do krajiny vědy a filmu)* tak mohu jako dílo důkladně teoreticky fundované, původní, mimořádně kreativní, dobře kompozičně vystavěné a kultivovaně psané **plně doporučit k obhajobě**.

V Praze 26. září 2006

PhDr. Vladimír Czumalo, CSc.